

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

“เป็นพระต้องมีคำสัตย์คำจริง”

[ก่อนฉัน]

ท่านปัญญาไปตอนไหน (ไปตอนโมงกว่าครับ) ท่านไปบอกเมื่อวานนี้ พระฝรั่งสอนฝรั่ง สนทนากันว่าคนไทยสอนฝรั่ง เพราะภาษาพื้นเพนิสัยกลมกลืนกันมาแล้วสอนกันได้ง่าย ให้ท่านปัญญาไปแล้ววันนี้ สอนพวกพระฝรั่งซึ่งมาอยู่ในเมืองไทยเรามีเยอะ บางทีก็ไปวัดนานาชาติบ้าง อะไรบ้าง เอาพระวัดนี้แหละไปสอน ท่านปัญญาวันนี้ไปแล้วแต่เช้า ฝรั่งสนใจมาก วัดเราก็คงรับไม่ได้เพราะมากแล้ว ยิ่งต้องส่งพระของเราไปอบรมสั่งสอนพระฝรั่ง ท่านปัญญาเป็นพระที่แยกคายอยู่นะในวงกรรมฐาน สำหรับพระต่างชาติ ท่านปัญญาเป็นพระสำคัญองค์หนึ่งอยู่ พอที่จะให้ธรรมแก่ชาวเมืองนอกได้เป็นอย่างดี เพราะฉะนั้นเราถึงปล่อยให้ไป วันนี้ไปแล้วออกแต่เช้า

ความที่มันเคยชินกันมาดั้งเดิม ภาษาเดียวกัน พูดกันง่ายรู้เรื่องกันเร็ว อย่างฝรั่งต่อฝรั่งสอนกันได้ง่าย เป็นอย่างนั้นนะ เรื่องสอนได้นะได้ น้ำหนักมันต่างกัน ภาษาที่เป็นอันเดียวกันแล้ว นี่พระเราก็มามากเป็นลำดับลำดับ ขอให้พิจารณานะพระเราทุก ๆ องค์ที่มาที่นี่ มาด้วยศีลด้วยธรรม อยู่ด้วยศีลด้วยธรรม มีสติปัญญารอบคอบตัวเองในการปฏิบัติตัวเองเพื่อความเป็นพระดี ต้องตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ อย่างอนใจ อย่าตื่นเต้นกับสิ่งใด สิ่งเหล่านี้เคยมีมาตั้งกัปตั้งกัลป์ กิเลสหลอกมากก็กัปก็กัลป์แล้วอย่าพากันตื่น ธรรมพระพุทธเจ้าจุดลากขึ้นทุกวันทุกเวลามันไม่ยอมฟังนะ กิเลสแยบคายออกมาอันเดียวเท่านั้น หัวขาด คอขาด ขาขาดวิ่งตามกิเลส เพราะฉะนั้น โลกนี้ถึงแน่นอยู่ด้วยความทุกข์ความทรมานของสัตว์โลก ไม่มีคำว่าบอบบาง เพราะกิเลสนี้แหลมคมมาก

ผู้ที่ผ่านกิเลสแหลมคมได้นี้มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียว เป็นปฐมมหามงคล จากนั้นก็พระสงฆ์แนะนำสั่งสอน นี่เรียกว่า ธรรมชะล้างไฟไหม้ที่เผาไหม้อยู่ในหัวใจของสัตว์ เวลานี้ท่านทั้งหลายว่าโลกกำลังเจริญ ๆ นี่เป็นคำพูดติดปากของกิเลสหลอกคนให้พูดว่าโลกเจริญ เพื่อเราจะได้วิ่งเต้นตามโลกไม่มีวันอัมพอ สุดท้ายก็ตายกองกันอยู่ไม่ได้เรื่องอะไร นี่ละกิเลสหลอกโลกให้ตายกองกัน ถ้าธรรมแล้วแยบคาย ๆ ดึงออก ๆ แต่ไม่มีใครเหลียวแล เพราะรสชาติของกิเลสในเบื้องต้นจะเหยียบธรรมไปเรื่อย ๆ เพราะรสชาติของธรรมยังไม่มี ต่อเมื่อรสชาติของธรรมได้มีขึ้นจากความอดสู้อัน

พยายามบำเพ็ญของเรา เพิ่มกำลังธรรมขึ้น เพิ่มขึ้น ๆ ก็ค่อยมองเห็นกิเลสซึ่งเป็นตัว
ภัยไปเรื่อย ๆ ยิ่งธรรมมีมากเท่าไรยิ่งเห็นกิเลสเป็นตัวภัยมากเข้า ๆ ที่นี้หมุนตัวเลยนะ

ผู้ที่จะหลุดพ้นจากกองทุกข์หมุนตัวเลยเชียว คืออันนี้มันเป็นโทษมาเท่าไร เป็น
มหากภัยมาเท่าไรไม่เคยเห็น สัตว์โลกจึงยอมตายกองกันอยู่ด้วยความสมัครใจ ที่นี้พอ
ธรรมสอดเข้าในใจก็เหมือนเราได้แสงสว่างเข้าอยู่ในใจของเราส่องออกไป สิ่งเหล่านั้น
มันเป็นภัยมาเมื่อไร ที่นี้เมื่อเวลาแสงสว่างส่องเข้าไปมันก็เห็น เมื่อเห็นแล้วก็มีทางแก้
ไขหลบหลีกปลีกตัวและหลบภัยไปเรื่อย ๆ ให้พากันจำเอานะ เราจนจะตายแล้วเวลานี้
สอนพี่น้องทั้งหลาย ยังว่าหลงตาบวนี้ไอ้ไอ้วอดอยู่หรือ นี่ก็คือกิเลสออกหน้าท่านทั้ง
หลายไม่ให้ยอมรับธรรม ถ้าเป็นของเหลวแล้วกิเลสพัดเอาทีเดียว หมัดเดียวหงายหมา ๆ
เข้าใจหรือ พวกเราพวกหงายหมา นะ คือมันไม่เป็นท่ากับกิเลส ไม่มีใครต่อสู้มีแต่
หมอบราบ ๆ จากนั้นก็นอนแผ่สองสสิ่ง หงายท้องขึ้นฟ้าร้องแอ่แอ่ ๆ ๆ เหมือนไอ้ปูก
ก็กับไอ้หยอง

นี่กิเลสฟาดหัวคน ฟาดหัวสัตว์โลก เอาธรรมตีเข้าไปให้มันร้องแห้ง ๆ หนีตาย
ลักที กิเลสร้องแห้ง ๆ หนีตายเพราะธรรมปราบมัน ขอให้เห็นในหัวใจ ในความ
ประพฤติ กิริยาอาการทุกอย่างของพระเณรเราเป็นอันดับแรกนะ พระเณรเรามีความ
ฉลาดสามารถให้ความร่มเย็นแก่ตนได้พอสมควร และได้เป็นอย่างดีเต็มหัวใจแล้ว
สอนโลก ไปที่ไหนเย็นไปหมดนะ ธรรมมีน้อยก็ตาม มีองค์เดียวเย็นไปหมด เห็นไหม
พระพุทธเจ้ามีพระองค์เดียวเท่านั้นสอนโลกให้เย็นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ให้พากันจำเอา
นะ ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ผมนะสงสารหมู่เพื่อน พูดดูดำกล่าวอะไร มีแต่น้ำชำระล้าง
สกปรกทั้งนั้นนะ ท่านอย่ามาเข้าใจว่าผมนี้ดูดำท่านทั้งหลาย เป็นศัตรูต่อโลกต่อสงสาร
บอกว่าผมไม่มี มีแต่ความเมตตาแล้ว ๆ จะออกหนักเบาเล็กน้อยมีแต่น้ำดับไฟ ๆ ขอ
ให้จำคำนี้ให้ดี

ถ้าจะปล่อยตัวเรื่อย ๆ ไป อยู่กินไปนอนไปวันหนึ่ง ไม่ได้เรื่องอะไรนะ มันจะ
ตายกองกันอยู่อีกไม่มีประมาณ มดโตชอบดั่งเป็นยังงี้ มันมีจุดมีแดนใหม่มดโตชอบ
ดั่ง วกลงไปเวียนมาอยู่กันแหละ นี่เราได้อยู่ในขอบของวัฏจักรก็แบบเดียวกัน ให้พากันจำ
นะ เราก็ก่แก่งทุกวัน ไม่ทราบว่าจะสอนใครบ้าง ประชาชนญาติโยมก็ไปอีกแบบหนึ่ง
พระเณรก็ไปอีกแบบหนึ่ง พระกรรมฐานเราก็ก่ไปอีกแบบหนึ่ง ให้พากันตั้งอกตั้งใจ
ธรรมพระพุทธเจ้านี้เคยปราบข้าศึกศัตรูมากต่อมากนานแสนนานแล้ว ให้ยึดเข้ามา
สติธรรม ปัญญาธรรม สังวรธรรม ความสำรวมระวังตลอดเวลา นี่คือพระ นี่คือผู้สั่งสม
คุณงามความดี สั่งสมคุณไว้สำหรับปราบสิ่งที่เป็นข้าศึกทั้งหลายอยู่ตลอดเวลา ให้พา
กันจำเอานะ เอละ ที่นี้จะให้พร

[หลังฉัน]

หลวงตา : ได้ทราบที่ท่านวันชัยไปกรุงเทพฯ ไปตรวจหัวใจ ทำไมท่านวันชัยมีลักษณะแปลก ดูเหมือนตั้งแต่คราวที่กระทบกระแทกคราวนั้นแล้ว นั้นเป็นต้นเหตุนะ มีเรื่องมาบ่อย ๆ ว่าไปกรุงเทพฯ หายใจไม่สะดวก ทราบว่าไปกรุงเทพฯ เมื่อสองวัน เป็นวันอาทิตย์ที่ผ่านมานี้มั้ง

ลูกศิษย์ : หมอบอกเป็นเยื่อหุ้มหัวใจอักเสบ

หลวงตา : เยื่อหุ้มหัวใจอักเสบ ไปตรวจแล้วหรือ ทราบเรื่องมาแล้วหรือ

ลูกศิษย์ : ตรวจแล้วเจ้าคะ ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล อยู่ที่พัก

หลวงตา : รู้สึกจะมีอะไร ๆ เราเคยพูด มันเป็นอย่างนี้เสียของเรามีนั้น อากัปกณ์เหมือนกันนะ เราเคยพูดออกมาตรงไหนต้องมีอะไรมา ประหนึ่งว่ามาขวางจนได้ เราเคยพูดมาหลายองค์ดูเป็นที่แน่ใจจะทำประโยชน์ให้ได้มากน้อยเพียงไร ลงในความที่ว่าเป็นที่แน่ใจแล้ว แล้วก็พูดออกมาตามความแน่ใจ ผลตามหลังมามากจะเป็นผลลบมากกระทบความแน่ใจของเรา เช่นอย่างท่านสิงห์ทอง ถึงขนาดที่ว่ามอบศพให้ท่านสิงห์ทอง เวลาผมตายให้ท่านสิงห์ทองเผาศพผมนะ ถ้าผมตายก่อน แล้วก็ให้ท่านสิงห์ทองเผาศพผม คือไม่ต้องการยุ่งอะไรทั้งนั้น ตายแบบธรรมล้วน ๆ เลย ถ้าท่านตายก่อนผมจะศพท่าน แล้วพอดีท่านก็ตายก่อน ไปตกเครื่องบิน เราก็ไปเผาศพจริง ๆ ท่านอุปคุดท่านสุพรรณที่วัดบ้านด้าย นั้นเราก็เป็นหัวหน้าเผาศพให้

อันนั้นก็เกี่ยวกับสำนักพระราชวังทั้งนั้นเพราะไปตกเครื่องบิน เกี่ยวกับสำนักพระราชวังมาทั้งสองศพ เราได้ไปเผาศพให้ทั้งสองเลย เราแน่ใจพอสมควรว่าท่านสิงห์ทองจะทำประโยชน์ให้โลกได้พอสมควร เราคิดแล้ว เพราะอยู่ด้วยกันกับเรามา ท่านสิงห์ทอง ตั้งแต่สมัยหลวงปู่มั่นอยู่หนองผือ ท่านก็อยู่ข้าง ๆ ทางห่างกันสองกิโลสามกิโลก็มาฟังเทศน์ฟังธรรมตลอด เพราะภายในหนองผือพระมากอยู่ไม่ได้ ก็ต้องอยู่ตามนั้น แล้วก็มาตั้งแต่นั้นตลอด จนกระทั่งท่านล่วงไปก็ติดสอยห้อยตามเรามา มาอยู่ที่นี้

พอดีโยมแม่มาเยี่ยม มาหาเราที่นี่ แม่จะออกบวช จะมาหาลูกชายอยู่ที่นี่ ท่านสิงห์ทอง ก็พอดีจังหวะเดียวกันกับทางวัดป่าแก้วเขาขาดหัวหน้า วุ่นวายกัน เขาทราบว่าท่านสิงห์ทองอยู่กับเรา เลยจะมาขอท่านสิงห์ทองไปอยู่วัดป่าแก้วชุมพล เวลานั้นเรากำลังจะหาความสะดวกให้ท่านสิงห์ทองพักกับแม่ ก็พอดีเขามานิมนัตเป็นจังหวะเหมือนกันเลย แล้วท่านสิงห์ทองก็เต็มใจ เราก็ได้ช่องแล้วว่าท่านสิงห์ทองไป รับกันทันที ก็ให้ท่านสิงห์ทองไปอยู่วัดป่าแก้ว นั้นแหละเรื่องราว เลยไปเสีย เรามอบศพให้เรียบร้อย

แล้ว ถ้าผมตายก่อนให้ท่านเผาศพผม คือไม่ให้ใครยุ่ง เผาแบบสบาย ๆ แบบพระ ถ้าท่านตายก่อนผมจะเผาศพ เราก็เลยเผา ไม่มีใครยุ่งจริง ๆ นะ เครื่องโฆษณาไม่ให้มี อยู่อย่างสงบกรรมฐาน

ถ้าเขามามีอัยยาศัยเป็นคนใจบุญสำหรับชาวไทยชาวพุทธเราเขาอยากบริจาค ก็เอาขันบริจาคมวางไว้ที่หน้าปะรำงานนั้น แต่ห้ามโฆษณา พวกนี้เขาเคยทำบุญให้ท่านมากต่อมากแล้วจำเป็นอะไร นี่เขาก็มาให้ท่าน ใครจะไปโฆษณา ก็วางไว้อย่างนั้น เต็มชั้น ๆ ไม่มีโฆษณาเลย เจียบเลยนะ เราเป็นหัวหน้าแล้วฟังเทศน์ฟังธรรมด้วย เราเทศน์ถึงเรื่องท่านสิงห์ทองในคืนวันนั้น เราเป็นคนเทศน์เองด้วย เผาศพท่านเรียบร้อย นี่องค์นี้พอจะอาศัยได้ก็มาตายเสีย มันเป็นอย่างนี้นะ

เราพูดไปตรงไหนมันมีผลลบเข้ามาด้วยกัน เอ้ ภาสนาเรานี้มันอาภัพนะ ยกยอลูกศิษย์ไม่ค่อยได้ พอยกยอชมเชยตามความจริงมันก็มีสิ่งที่มาขวาง อย่างอาจารย์เจี๊ยะก็เหมือนกัน นี่ก็เคยอยู่ด้วยกันมาสักเท่าไร คู่กันมาสักเท่าไร ตั้งแต่สมัยอยู่กับหลวงปู่มันโน่น สกนนคร แล้วติดพันกันมาเรื่อย แม้ที่สุดเราไปอยู่ที่จันทน์ อาจารย์เจี๊ยะก็เป็นผู้ที่สร้างวัดให้เรา เราลืมนึกท่านเมื่อไรวะ เราพูดจริง ๆ อันนี้เราอยู่ เรื่องรับรู้รู้คุณคนนี่ฝังลึกมากนะเป็นมาตั้งแต่เดิมในหัวใจของเรา อาจารย์เจี๊ยะไปสร้างวัดให้เรา เราไม่ไปยุ่งเลยนะ นิมนต์เรามาอยู่ที่พี่สาวชื่อ ที่ ๒๖ ไร่ เป็นเงินหมื่นห้าแต่ก่อนเงินแพง แล้วพี่อยากได้วัดกรรมฐาน น้องชายคืออาจารย์เจี๊ยะรับรองให้จะไปนิมนต์อาจารย์มหาบัวมา

เวลานี้ท่านพักอยู่ยงระหงกับโยมแม่ท่าน ท่านยังไม่ได้ปักจิตว่าจะพักที่ไหนเลยไปนิมนต์เรา เราก็เลยตามมาดูที่ มันก็อดไม่ได้นะ ต่างคนต่างเสียงเหมือนกัน พี่สาวก็เสียงกังวาน อาจารย์เจี๊ยะก็เสียงกังวานเหมือนกัน ชัดกันอยู่ในบ้าน เราพักอยู่โรงหีบอ้อยเล็ก ๆ เเถียงกันคำไหนเราได้ยินทุกคำ เราก็นอนฟังเเถียงกัน คือไปตกลงกับพี่สาวว่า จะให้ท่านอาจารย์มหาบัวมาพักที่นี้มาตั้งวัดที่นี้ ทางนั้นก็พี่กับน้องพูดกันจะปิดปากที่ไหน ก็อยากได้ท่านองค์นั้น ไม่บอกละชื่อ องค์นั้นท่านเทศน์ดี อีลู้ย ว่างั้นเลยขึ้นมึงอย่าเหยียบหัวอาจารย์มหาบัว มึงจะรู้ฤทธิ์ของท่าน ชั้นขนาดนั้นนะ ใส่เสียงเปรี้ยว ๆ เลยทางนั้นก็เเถียง ทางนี้ก็เเถียง มึงว่าทางนั้นเทศน์ดี ดีไม่ดีก็ช่างเถอะ มึงฟังกุนะอีลู้ย ชั้นขนาดนั้น เเถียงกันอยู่นั้น เราได้ยินตลอดพี่กับน้องเเถียงกัน ดีไม่ดีมึงให้ฟังเสียงกุนะอีลู้ย ชัดกัน

พอออกมาแล้ว ไปเเถียงอะไร คือมานอนอยู่ที่โรงน้ำตาลด้วยกัน น้ำตาลโรงเล็ก ๆ ก็โรงน้ำตาลของพี่สาว เขาหีบอ้อย โรงอ้อย ตกลงสู่น้องชายไม่ได้ น้องชายพูดอย่างมีเหตุมีผล มึงให้เชื่อกุนะอีลู้ย องค์นั้น ๆ ก็กุนะอยู่บ้านเดียวกัน คือพระองค์นั้นก็อยู่บ้านเดียวกันกับอาจารย์เจี๊ยะ กุเคยดูมาตั้งแต่เกิดแล้วแหละ อาจารย์มหาบัวกุดูทางด้านธรรมะ

อันนั้นกุดตั้งแต่ฆราวาสมา เวลาบวชเป็นพระก็ไม่ค่อยได้อะไรกันนัก แต่กูรู้หมด เนาะ ฟังซิเนาะ แต่อาจารย์มหาบัวนี่กูรู้ทางด้านธรรมะ เอากันใหญ่เนาะ เกียงเสียงว้าก ๆ ถ้าหาก เป็นธรรมดาแล้วเราก็อยากแผ่นหนังตั้งแต่ทางนั้นทะเลาะกันยังไม่ลง เราอยากเปิดหนี ก่อนเลย เราก็มียแต่สนุกฟัง ชัดกันเสียจนเต็มเหนี่ยว พอลงมาสู้น้องชายไม่ได้ น้องชาย มีเหตุผลหลักเกณฑ์มากกว่า มึงเชื่อกุนะอีลื้อย ลงสุดท้ายบอกมึงต้องเชื่อกุนะอีลื้อย พี่สาว ซื่อลื้อย

ตกลงก็เลยเชื่อ มามันก็เป็นจริง ๆ เป็นอย่างอาจารย์เจี๊ยะพูด คือลงเลยเที่ยว มาลงกับเรา ลงเองนะ เลยกลับยอมอาจารย์เจี๊ยะ ที่นี้พูดถึงธรรมะอีกเอาอีก เลยหมอบ ราบกับอาจารย์เจี๊ยะเลยนะ พี่สาวหมอบราบกันคราวนี้ เวลาเถียงกันเถียงคราวนั้น ที่นี้ มาหมอบราบ ๆ คราวหลัง แล้วก็มาอยู่ ที่นี้พอรับคำว่าจะมาอยู่เท่านั้น อาจารย์เจี๊ยะสั่ง เลยเที่ยว คนแถวคลองมาจากหนองบัวมาตั้งบ้านตั้งเรือนปลูกผลหมากรากไม้เต็มอยู่ แถวนั้น พอท่านมาท่านสั่งเลยทีเดียว เราไม่ได้พูดนะ ไม่มีอะไรเลยเรา เหมือนที่เราไม่ได้สร้างวัด เราอยู่อย่างระหงนุ่นนะ ท่านเป็นคนมาสั่งเอง โยมนั้นเอาหลังนั้น คนนั้นเอา หลังนั้น ๆ สั่งหมดเลยนะ แต่ละคน ๆ เขาเป็นเจ้าของ ๆ ศาลาเล็กหลังหนึ่งเท่านั้นละมั้ง เล็ก ๆ เราบอกไม่ให้ทำกว้าง ทำพอได้อยู่เท่านั้น ท่านก็ทำอย่างนั้น แล้วท่านสร้างทั้งหมด นี้คุณของท่านมีกับเราขนาดไหน เราไม่ได้เคยไปยุ่งเลยนะ วัดทั้งวัดเป็นอาจารย์ เจี๊ยะทั้งนั้นเป็นผู้สั่งการคนเดียว เราไม่ได้มาเกี่ยวข้องกับท่านเลย

พอเสร็จแล้วท่านก็นิมนต์เรามา เราก็เข้ามาพักเลย เพราะท่านรู้แล้วพระจำนวนเท่าไร พวกสำนักแม่ชีก็ ๔ คน มี โยมแม่ ผู้เฒ่าแม่แก้ว ชีน้อม และนางบุญ ๔ คน จัดอยู่ทางนั้นเป็นภาคหนึ่ง พวกพระเราก็อยู่ทางด้านนี้ เข้าอยู่เลย ทางนั้นเขาก็จัดให้เรียบร้อยเหมือนกันเลย ท่านอาจารย์เจี๊ยะจัดเองให้เรียบร้อยหมด แล้วจะไม่ให้เห็นคุณของท่าน ยังไง เราก้รู้นิสัยท่านมาแล้วว่านิสัยท่านตรงไปตรงมา ภายในไม่มีอะไร ภายนอกเป็น กิริยาอย่างนั้น

ที่นี้เราก้มาพูดถึงเรื่องนิสัยของท่านความดีของท่าน ให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาฟัง ครั้นเวลาเราพูดว่าอาจารย์เจี๊ยะนี้เป็นผ้าขี้ริ้วห่อทอง ภายในของท่านดีนะ ก็คุยกันมาพอแล้ว แต่กิริยาของท่านภายนอกนั้นเอาแน่ไม่ได้เนาะ เราบอก จึงเรียกว่าผ้าขี้ริ้วห่อทอง ครั้นไม่นานก็ได้ยินเรื่องอะไรกับท่านอาจารย์เจี๊ยะ เนาะมันก็มีผลลบบขึ้นมาอีก มากระทบกับเราก้ เรื่องก็ไม่มากอะไรแหละ มันหากไม่ควรจะมีอย่างนั้นมันก็มี เรียกว่า มาเป็นผลลบบจนได้นั้นแหละ ท่านสิงห์ทองก็เป็นอย่างนั้น แล้วท่านอาจารย์เจี๊ยะก็มีผลลบบเข้ามา

แล้วก็เรื่อยมาจนกระทั่งถึงท่านวันชัย นี่กะว่าท่านวันชัยนี้จะทำประโยชน์ให้โลก ได้พอประมาณเราคิดแล้ว นี่ก็ไปแบกภูเขาสองสามลูกแฉนั้นจนหลังหัก เวลาที่กำลังไปเหยียวยารถุขันธุ์ที่แบกภูเขา พอเหยียวยาสเสร็จแล้วจะมาแบกอีกห้าลูกก็ไม่ทราบนะ เราก็เลยสั่งแล้วภูเขาแฉนั้นไม่พอให้ไปหาที่อื่น ไปหาแบกไป นี่แหละมันก็เป็นอย่างนี้ เสีย ถ้ามีลักษณะไปชมเขยใครแล้ว มันมักจะมึนนะ เราจับได้ตลอด เอ้ เรานี่นิสัยอาภัพ วาสนา ถ้าชมเขยของคไไหน เราก็ชมเขยด้วยความบริสุทธิ์ใจของเรา แต่มันมักมีอย่างนั้น เข้ามาแทรก

สำหรับท่านลีไม่พูดอะไรมาก พูดเพียงเล็กน้อยว่า ธรรมลีเศรษฐีธรรมบอกเท่า นั้น บอกว่าเศรษฐีธรรมอยู่ที่นั่นนะ ไม่ค่อยได้จับจ่ายไปไหน เราพูดเพียงเท่านี้แหละ พูดว่าเศรษฐีธรรม แต่ไม่ค่อยได้จับจ่ายไปไหนแหละ เพราะนิสัยท่านไม่ชอบเกี่ยวข้องกับแขกกับคนเทศนาว่าการ จึงเรียกว่าเศรษฐีธรรมอยู่ที่นั่น แต่ไม่ได้แจกจ่ายไปไหนคือ ท่านไม่เทศน์ที่ไหน นอกจากท่านอาจเทศน์นะ ครั้นโยมเข้าไป นี่หลวงตาเรากำลังหา ทองคำนะ อาจเป็นได้นะตรงนี้ ท่านไม่เทศน์ช่องอื่นอาจเทศน์ช่องนี้ เห็นทองคำมาเรื่อย นี่มันเทศน์แบบนี้เธอ คงจะอย่างนั้น พอใครเข้าไป พอมองเห็นทางนั้น นี่หลวงตาเรากำลังหาสมบัติเข้าคลังหลวงนะ คนนั้นมาก็ล้วงกระเป๋าค คนนี้มาล้วงกระเป๋าค เห็นเอาทองคำมาให้เราเรื่อยมันอดคิดไม่ได้

นี่ที่เราพูดนะ เหล่านั้นท่านก็ดี แต่ผู้ใดเดินทางไหนที่พอจะทำประโยชน์ได้มาก น้อยต่างกัน เราก็แยบออกมา ๆ เราไม่ได้ตำหนิว่าเหล่านั้นไม่ดีนะ ดี อย่างพระพุทธเจ้า ทรงตั้งสมณศักดิ์ให้สาวก องค์นั้นเดินทางนั้นทางนี้ ไม่ใช่ท่านไม่รู้ รู้ แต่ผู้ที่สูงกว่า เพื่อนหน้อยนึ่งก็ยกกันขึ้นเสีย ทั้งที่ท่านเหล่านั้นก็ดีเหมือนกัน อันนี้เราก็พูดแบบเดียวกัน แต่มันเป็นยังไงไม่ทราบ นิสัยวาสนาของเรารู้สึกมันจะอาภัพอยู่นะ พอแยบไปปั๊บที่ ตรงไหนมักมีเรื่องเสมอ ไม่มากก็มีให้เป็นข้อรับกันเป็นผลลบนจนได้นั้นแหละ **ทำประโยชน์ให้โลกได้ต้องเป็นผู้ทำประโยชน์ให้เจ้าของได้ หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ ถ้าไม่มีในนี้แล้วไปที่ไหนไม่มีความหมายทั้งนั้นแหละ ถ้าเจ้าของไม่สร้างความหมายให้เต็มตัว เมื่อสร้างความหมายเจ้าของให้เต็มตัวแล้ว ใครจะนับถือไม่นับถือความหมายก็เต็มตัวของตัวเองอยู่แล้ว ยิ่งออกแจกจ่ายทางโลกก็ยิ่งชุ่มเย็นกระจายไปหมด มันต่าง กันนะ นี่นิสัยวาสนา มันหากเป็นขึ้นอยู่กับผู้นั้นเอง**

อย่างพ่อแม่ครูอาจารย์มันเรานี้ เกี่ยวกับประชาชนญาติโยมท่านไม่สนใจเลย ฟัง ชินะ ถ้าเรื่องของพระนี่ติดตามเอาจริง ๆ นะเรื่องของพระ จิตตภาวนา เรียกว่าเป็น เบอร์หนึ่งเลย หลวงปู่มันนะ กับประชาชนท่านไม่ค่อยเกี่ยวข้อง เพราะเหตุไร เพราะ ท่านไม่ได้อยู่ตามที่ประชาชนเขาอยู่กัน ท่านอยู่ในป่าในเขาลึก ๆ ที่นี้พระก็ชอกชอนเข้า

ไปหาจนได้นั้นแหละ เข้าไปหาท่าน ท่านก็สอน ๆ เราดูชิบรดา ลูกศิษย์ทั้งหลายที่ทำ พุทธศาสนาให้กระเทือนทางฝ่ายปฏิบัติอยู่เวลานี้ เป็นลูกศิษย์ของใคร ส่วนมากมีแต่ลูก ศิษย์ของหลวงปู่มั่นทั้งนั้น

นับมาของคโหน ลงมาแต่อาจารย์พรหม หลวงปู่แหวนมาเรื่อย หลวงปู่ขาว หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่คำดี เหล่านี้มีแต่เพชรน้ำหนึ่งทั้งนั้นที่พูดนี้ นี้ลูกศิษย์ของท่าน ท่าน เหล่านี้ไปศึกษาอบรมกับท่านในป่าในเขามา ท่านจึงมีลูกศิษย์ลูกหามาก เด่นดวงมาก เรื่องเกี่ยวกับมีลูกศิษย์มาก ที่นี้พอท่านมรณภาพแล้วชื่อเสียงของท่านจึงดังมาภายหลัง นะ ดังเกี่ยวกับประวัติของท่านนั้นแหละ ดังขึ้นภายหลัง แต่ก่อนไม่มีใครรู้ เราก็อเพราะ ความเห็นบุญเห็นคุณท่านนั่นเอง ถึงหัวใจนะ เห็นบุญเห็นคุณ จับได้ตั้งแต่ท่านพูดที่ แรกโน่น ปีนั้นท่านเริ่มป่วย หลวงปู่มั่นเราเริ่มป่วย วันนั้นมีประชุมณะ พระเถรเข้ามา เต็มหมดเลย เราก็ออยู่ที่นั่นแหละ เรื่องเรื่องนี้ไม่ต้องถามแหละมันต้องอยู่ที่นั่น ๆ พอขึ้น ไปยังไม่ได้พูดอะไร เป็นลักษณะอะใจขึ้นมา เออ.นี่บรรดาพระเถรทั้งหลายที่มาอาศัย ผม ผมให้การอบรมมานานแสนนาน แล้วมีใครคิดอะไรบ้างใหม่ท่านว่าอย่างนี้ละ นี้ เทศน์สอนมานานแสนนาน มีใครคิดอะไร ๆ ไว้บ้างใหม่

เท่านี้แหละท่านแย็บออกมาละ มีใครคิดอะไร ๆ ไว้บ้างใหม่ ทางเราก็อตอบออก มาทันที คิดเต็มหัวใจเราบอกอย่างนี้เลย ออกมาทันทีเลยนะ แต่เวลานี้งานกำลังเต็มหัว ออกกระดูกกระดูกไม่ได้เลย ท่านผางขึ้นเลยนะ เออ ๆ เองงานเจ้าของให้ได้นะ งานของ ท่านเลยไม่ได้พูด ความหมายของท่านก็คือว่าใครคิดอะไรใหม่ ใครได้จดจารึกเรื่องราว อรรถธรรมทั้งหลาย สถานที่ความเป็นมาของท่านเป็นยังไง ตลอดถึงอรรถธรรมที่ท่าน แนะนำสั่งสอนมานานแสนนาน ใครได้คิดอะไรไว้ใหม่ คือว่าได้จดจารึกได้อะไร ๆ ไว้ เป็นหลักเป็นเกณฑ์ไว้บ้างใหม่ ความหมายก็ว่ากันแหละ แต่ท่านไม่พูดอย่างนั้นพูดแค่นั้นแหละ เราก็อกราบเรียนออกมาเลย เวลานี้งานกำลังเต็มหัวออก คือคิดเรื่องของท่าน คิดเต็มหัวใจเราบอก แต่เวลานี้งานกำลังเต็มหัวออกกระดูกกระดูกไม่ได้เลย เราว่าอย่าง นั้น

เวลานั้นเป็นเวลาที่ดีใจของเราหมุนตัวด้วยนะ ไม่มีเวล่ำเวลาที่จะไปคิดเรื่องอะไร นอกจากพีดกันตะลุมบอนกันอยู่ภายในนี้เท่านั้น พอเราแย็บเท่านั้นท่านก็ใส่เปรี้ยง เออ เองงานเจ้าของให้ได้นะ นั้น ท่านไม่ได้พูดงานของท่านเลยนะที่นี้ เอ้า เองงานของเจ้า ของให้ได้ งานเจ้าของได้แล้วแตกแล้ว อะไร ๆ มันจะแตกไปหมดนั้นละ ไม่มีงานใดยิ่ง กว่างานของเจ้าของ ว่าอย่างนี้ละ เรื่องของท่านเลยหายไปเลย เลยยกเรื่องนี้ขึ้นเลย เอง งานของตัวเองให้ได้นะ ท่านว่าอย่างนั้น พูดอย่างเน้นหนักเสียด้วย งานอื่นไม่สำคัญยิ่ง

กว่างานตัวเอง ถ้างานตัวเองเรียบร้อยแล้ว อะไรจะเรียบร้อยไปตาม ๆ กันหมดท่านว่า
อย่างนั้น ท่านเลยไปแต่เรื่องนี้ไปเสีย เรื่องของท่านเลยหยุด

ทีนี้เราไม่ลืมนะชี้ท่านพูดอย่างนั้นแล้ว พยายามจะเขียนประวัติของท่าน หา
โอกาส แต่เวลานี้ก็อย่างว่างานเต็มหัวอก เรากระดูกกระดูกไม่ได้เราก็อำนาจไม่ได้ จน
กระทั่งถึงเวลาพอสมควรแล้วเราจึงไปเที่ยวค้นเอาจากครูบาอาจารย์ทั้งหลายมา ซึ่งเป็น
ลูกศิษย์ของท่านในสมัยนั้น ๆ ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย เอาเทปไปด้วยก็มี ไปจดเอาด้วย
ก็มี ๔ ปีที่เราตามหาเรื่องประวัติของท่านมารวมกัน อาจารย์องค์นั้นบ้างอาจารย์องค์นี้
บ้าง องค์กรไหนอยู่กับท่านสมัยใด ๆ นี้เราก็ตีตามมา พออัดเทปท่านเล่าเราอัดเทปไว้
พอจดก็จดมา รวบรวมเรียบร้อยแล้วจึงมาเรียงเป็นเวลา ๔ ปี ประวัติของพ่อแม่ครู
อาจารย์มัน เอาเต็มเหนี่ยวนะ เพราะเราทำด้วยความจงรักภักดี ด้วยความรักความเทิด
ทูน ศรัทธาเลื่อมใสองค์ท่านสุดหัวใจเรา เพราะฉะนั้นการแต่งเรื่องของท่านนี้จะต้องเอา
ให้ได้ทุกกิตทุกกิติ

นั่นแหละเราจึงได้แต่งเรื่องของท่าน แล้วประวัติของท่านจึงกระจายออกมา ประชา
ชนทั้งหลายจึงได้ทราบทั่ว ๆ กันอย่างทุกวันนี้แหละ นี่ละมาจากนั้น มาจากที่ท่านใคร
ได้คิดอะไรไว้บ้างไหม เท่านั้นละ แล้วก็เริ่มออกทัวร์ร้อยสิบสี่ละมั้ง (๒๕๑๔) ก็เรื่อยมา
จนกระทั่งปานนี้ นี่ละประวัติของท่านจึงได้ดังออก ชื่อเสียงของท่านจึงกระเทือนเวลานี้
ทั่วประเทศไทย ทั้งจากประวัติของท่านด้วย ทั้งจากเรื่องราวกิตติศัพท์กิตติคุณของท่าน
ที่บรรดาลูกศิษย์ลูกหาพรรณนา กราบไหว้บูชาท่านพูดถึงท่านอยู่เสมอมาจึงดัง ในวง
กรรมฐานเราก็มีหลวงปู่มั่นนี่แหละที่ดังมากที่สุด เวลานี้ดังมาก โรงงานใหญ่เราบอก
อย่างนั้น

คือโรงงานผลิตรถผลิตรถรวมให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย จะมีใครมีหลวง
ปู่มั่นเท่านั้นขึ้นนิ้วเลย พูดนี้ไม่มีเคลื่อนคลาด สมชื่อสมนามว่าจอมปราชญ์ในสมัย
ปัจจุบัน พูดอะไร ๆ นี้ไม่มีเคลื่อนคลาดเลย ผางออกมานี่เป้ง ๆ เลยนะ ตรงแนว เมื่อ
ท่านมรณภาพไปแล้วลูกศิษย์ลูกหาที่ยังพอสืบหน่อต่อแขนงกันมา แล้วเวลานี้ก็หมดไป
มาก สุดท้ายเราอยากจะพูดว่ายังเหลือแต่เราคนเดียวที่เอาหัวค้ำฟ้า ยังไม่ตายว่าเง้น
เถอะ รองลงไปก็อาจารย์เจี๊ยะ อาจารย์เจี๊ยะก็อย่างนั้นละ ไปที่ไหนจะจับเตี๋ยงเขย่าโยน
ลงน้ำมหาสมุทรทะเล ก็คงยังไม่ลงต้องถอดเตี๋ยงไปด้วยละ ก็ไม่เห็นมีเวลาลงเตี๋ยงนี้
เห็นแต่นอนอยู่อย่างนี้ นอนซิมันก็ไม่ได้เรื่องจะว่าไง นี่ยังเหลืออยู่สองคน อาจารย์เจี๊ยะ
อายุพรรษาไล่เสียกัน นี้เอาหัวค้ำฟ้าไว้ นอกนั้นตายไปหมดแล้วจะว่าไง

เราจึงได้เป็นห่วงบรรดาพระเจ้าพระสงฆ์ คือจะไม่มีอะไรสืบต่อกันไปสืบเนื่อง
กันไปในมรดกอันดีงามของครูบาอาจารย์ที่ท่านได้ประสิทธิ์ประสาทให้ด้วยความเมตตา

จะมีแต่ความเลวแหลกแหวกแนวเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มวัดวาเต็มศาสนา มันก็ดูไม่ได้ นะ เวลานี้เลอะเทอะมากสำหรับพุทธศาสนาเรา เกี่ยวกับพระกับเณรทั้งเขาทั้งเรา ไม่ได้ ตำหนิผู้หนึ่งผู้ใดละ มันเลอะเทอะก็บอกว่าเลอะเทอะ เวลานี้เลอะเทอะมากทีเดียว เรื่อง บวชไม่อดไม่อั้น งานหนึ่ง ๆ บวชเป็นร้อย ๆ ๆ บวชขึ้นมาก็โอ้อ้อ ด้วยความนิยมกัน เป็นแบบกิเลสแห่งหน้าแห่งหลังนั่นแหละ ที่จะบวชเพื่อความเป็นศิลเป็นธรรมรู้สึกจะมี น้อยมากนะ มีแต่บวชแบบความนิยมของกิเลส ให้กิเลสล่อมหน้าล่อมหลังไปอย่างนั้น

บวชพิธีนั้นบวชชื่อบวชพรหมณ์เท่านั้นเท่านั้น แล้วบวชก็เพื่อหาเงินหาทองไป อย่างนั้น ไม่ได้หาอรรถาธรรมมันผิดกันนะ ที่นี้บวชเข้าไปก็เลอะเทอะ เณรหัวเท่า กำปั้นไปบวชแล้วมันจะรู้จักภาษาภาษาอะไรที่จะไปรักษาศีลธรรมวินัยได้ละ มันก็ไป โอ้อ้อกันอย่างนั้น ศาสนาเจริญอย่างนี้เหอพิจารณาซิ ครั้งพุทธกาลท่านบวชท่านบวชยัง ใจ นั้น เอามาเทียบกันซิ กษัตริย์มาบวชน้อยเมื่อไร วงศ์กษัตริย์มาบวชแต่ละแห่ง ๆ เป็นกษัตริย์ ๆ ทั้งนั้นออกมาบวช พอบวชเสร็จเข้าป่า ๆ หายเจียบ ๆ ไม่ได้มีความ กังวลกับการอยู่การกินการใช้การสอยที่หลับที่นอน ท่านไม่ยุ่งทั้ง ๆ ที่เป็นกษัตริย์ แม้ พระพุทธเจ้าของเราที่ทรงเป็นตัวอย่างอันเอกอุมาแล้ว เสด็จออกไปแล้วไปอยู่ยังงิ๊งซิง ณะ นั้น ท่านทำอย่างนั้นนะ

บรรดาสาวกทั้งหลายพอได้ยินธรรมจากท่านแล้วถึงใจ ๆ เข้าป่า ๆ ท่านหาอยู่ หากินอะไรที่ไหน บิณฑบาตที่ไหน เขาให้ยังงิ๊งท่านก็กินอย่างนั้นพอยังชีวิตให้เป็นไป แต่อรรถแต่ธรรมท่านมุ่งอย่างแรงกล้า แล้วสำเร็จมรรคผลนิพพานออกมาจาก มหาวิทยาลัยป่า แล้วมาสอนพวกเราจนกลายเป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ นี้ ท่านบวชกัน ยังงิ๊งเอากันตรงนี้ซิ ท่านบวชกันยังงิ๊งท่านปฏิบัติกันยังงิ๊ง กับบวชทุกวันนี้มีปฏิบัติกันยัง งิ๊งหรือไม่ นี่ซิปัญหาที่ว่าปฏิบัติยังงิ๊ง ถ้ามีปฏิบัติก็แยกกันบ้าง นี่มันไม่ปฏิบัติจะบวชกัน ยังงิ๊ง แล้วทำยังงิ๊งกัน จะว่าปฏิบัติมันก็ไม่สนิทใจที่จะว่า มันไม่ปฏิบัติ แล้วโลเล ๆ ไปที่ ไหนมีแต่พระแต่เณรเต็มบ้านเต็มเมือง แล้วสุดท้ายก็กวนชาวบ้านชาวเมืองเขา นี่เหอ ศาสนากวนบ้านกวนเมืองอย่างนี้เหอ

พระพุทธเจ้าไม่กวนใคร ไปที่ไหนพอทุกอย่างดีทุกอย่าง การอยู่การกินการหลับ การนอนพอ ไม่ยุ่งกับใครทั้งนั้น นี่ประวัติ ก็เรียนมาด้วยกันเห็นอยู่นี้จะว่ายังงิ๊ง แล้วก็ เรื่อยมาอย่างนั้น แล้วทุกวันนี้เป็นยังงิ๊งมันต่างกันยังงิ๊งบ้าง พระในครั้งพุทธกาลกับกับ พระทุกวัน สถานที่อยู่ของพระในครั้งนั้นกับครั้งนี้ต่างกันยังงิ๊ง การเสาะแสวงหาในคุณ งามความดีในสมัยนั้นกับสมัยนี้ต่างกันยังงิ๊งบ้าง มันตรงกันข้าม ๆ มีแต่กิเลสทำหน้าที่ ทั้งนั้น โอ้อ่าฟูฟ่าไปด้วยกิเลสทั้งนั้นจะว่ายังงิ๊ง มันไม่ได้โอ้อ่าฟูฟ่าไปด้วยอรรถด้วย ธรรมนี่นะ นี่มันน่าวิตกนะ แล้วก็ยิ่งเสื่อมลง ๆ ศาสนา

มีหน้าข้าพระเราก็ตั้งหน้าตั้งตาสร้างขวากสร้างหนามสร้างฟันสร้างไฟเผาทั้งชาติ เผาทั้งศาสนาไปพร้อม ๆ กัน ทั้ง ๆ ที่ว่าปฏิญาณตนเป็นลูกศิษย์ตถาคต พุทฺธิ สรรณ คจฺฉามิ บวชเป็นพระเสร็จสมบูรณ์แบบแล้วกลับมาทำลายศาสนาของพระพุทธเจ้า ก็เท่ากับไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้านั่นเอง ทำไมมันทำได้ลงคอ ถ้ากิเลสมันไม่หนาแน่น เสียจนกระทั่งถึงว่าไม่มีใครไปกุสลาได้ละพวกประเภทตายลงไป พระผ้าเหลืองห่อ หัวโล้นมันนี่ตายลงไปไม่มีใครไปกุสลาละ สำหรับหลวงตาบัวอย่ามาบอก ไม่ไปกุสลาให้ พวกนี้ ตั้งแต่มันยังมีชีวิตอยู่ยังไม่สนใจกับกุสลา ตายแล้วจะเอากุสลาพิเศษมาจากไหน ไปกุสลาให้มัน ให้มันไปสวรรค์นิพพานได้วะ นี่มันเลขขนาดนั้นนะทุกวันนี้ นี่เอาแบบ เอาตำรับตำรามาคูตผิดไปไหน เราได้พูดคำไหนแล้วออกได้เลย เพราะคำพูดของเรา เราเรียนมาจากแบบพระ

เราปฏิบัติเป็นพระมาตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งปานนี้แล้ว เราไม่มีอะไร ชีวิตจิตใจ พัวพันกับบรรดากับธรรม ระมัดระวังรักษาตัวด้วยศีลด้วยธรรมตลอดมาจนกระทั่งปานนี้ แล้วผิดถูกชั่วดีก็อ่านตามตำรับตำราเต็มกำลังความสามารถ ผิดตรงไหนมันจะไม่รู้ได้ยังไง มันก็รู้ กิริยาท่าทางของพระเป็นยังไง การแสดงออกของพระต้องมีคำสัตย์คำจริง มี ศีลมีธรรมประจำตนเป็นที่เชื่อถือได้ แล้วการแสดงอย่างสมัยปัจจุบันที่กำลังเอาไฟเผา ชาติทั้งศาสนาอยู่ไปพร้อม ๆ กันนี้ มันเอาประเภทไหนมาพูด ประเภทของพระท่านพูด ว่ายังไง มาหลอกลวงต้มตุ๋นเขาอย่างนั้นหรือ ออกแ่งไหนมุมนิดมีแต่เรื่องกลมายาหลอ กลวงต้มตุ๋นซึ่งไม่ใช่เรื่องของพระเลย เป็นเรื่องของเทวทัตไปหมด มันก็ออกมาแสดงได้ เต็มเม็ดเต็มหน่วย นอกจากนั้นโจมตีคนนั้นโจมตีคนนี่ หาเหตุหาผลหาหลักเกณฑ์ไม่ได้ นี้หรือพระ

เราอยากถามว่าอย่างนั้นนะ พระท่านไม่พูดอย่างนี้นี่นะ พูดตามความสัตย์ความจริง ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก อย่างเราพูดเหล่านี้ เอ้า มาพูดอย่างนี้ผิดไปไหน ก็เอา ตำรามากางมาเทียบกันแล้ว มันเข้ากันได้หรือไม่ได้กับพระพุทธเจ้าพาดำเนินมา พระไปที่ไหนมีความสงบรมเย็น ประชาชนเชื่อถือตายใจได้ ๆ นี่ไปที่ไหนเป็นไฟเผาโลก อย่างนี้หรือ ตายใจได้อย่างนั้นหรือ พิจารณาซิ เห็นสด ๆ อยู่ปัจจุบันนี้แหละ ท่านทั้งหลายดูเอานะ มันเป็นอย่างนี้ โฆษณาชวนเชื่อให้เขามาเชื่อส้วมถ่านของตัวเองนี้โฆษณา วันยังค่ำ ดีไม่ดีมันจะไม่กินข้าวด้วย มันเสียเวลาโฆษณา อยากให้เขามายอมรับเชื่อถือ เขาจะยอมรับยังไงเปรตเขาก็รู้ว่าเปรต ตา หู จมูก ลิ้น กาย เขามีประจำตัวของเขาทุกคน โลก แม้แต่เด็กกอมมือเขาก็รู้ว่าใครดีใครชั่วได้ตามกำลังของเด็ก

อันนี้คนทั้งประเทศไทยทำไมจะไม่รู้ว่าใครดีใครชั่ว พระประเภทไหนดีประเภทไหนชั่ว เขาก็รู้ได้ละซิ โฆษณาไม่โฆษณามีความหมายอะไร การแสดงตัวของตัวเองนั้น

แหละเป็นการทำความเสียหายแก่ตัวเอง โฆษณาเพื่อฆ่าตัวเองนั่นเอง โฆษณาไปเท่าไร ไม่มีใครอยากฟัง เพราะไม่มีความจริง มีแต่ความหลอกลวงลวงตัมตุน ทำโลกทั้งชาติ บ้านเมืองและศาสนาให้ฉิบหายวายปวงไปโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เพราะความเห็นแก่ลาภ เห็นแก่ได้เห็นแก่ร่ำแก่รวย เห็นแก่กิเลสตัณหาออกหน้าออกตา เป็นเจ้าอำนาจบาตร หลวงจะครองบ้านครองบ้าน ครองชาติครองศาสนาเหยียบหัวพระพุทธเจ้าลง เราจะ เป็นศาสตราจารย์เอกแทนพระพุทธเจ้าเช่นเดียวกันกับพระเทวทัต สุดท้ายพระเทวทัตก็ จมลงไปแล้วเป็นยังไง เราจะไปแบบไหน เดินแบบพระเทวทัต จะไปแบบไหน นี่มันน่า คิดอยู่นะเรื่องเหล่านี้

โลกเขาเห็นนี่โฆษณาหาอะไร เขาก็รู้กันอยู่ที่นี่ ความจริงกับความปลอมมันออกมาประกาศอยู่ตลอดเวลาความจริงมันไม่มี มีแต่ความปลอม วันไหนก็ฟังแต่เรื่อง จอมปลอม เรื่องโฆษณาหลอกลวงโลกให้เขาเชื่อถือ แล้วก็โจมตีคนนั้นไม่ตีคนนี้ไม่ตี ก็ เท่ากับยกยอเจ้าของขึ้น ยกขึ้นอะไรประสาส์มถาน ยกขึ้นไปไหนมันก็คือส้วมคือถาน เอาไว้บนภูเขา มันก็ส้วมถานอยู่บนภูเขา มันดีอะไร ถ้าเป็นทองคำทั้งแท่งเอาไว้ที่ไหนดี หมดนั่นแหละ เป็นอย่างนั้นนะมันต่างกัน ไม่จำเป็นต้องยกก็เป็นโดยหลักธรรมชาติ แห่งคุณสมบัติของวัตถุนั้น ๆ แล้ว คนดีก็เหมือนกัน ไม่จำเป็นจะต้องไปหายกยกกัน มันดีอยู่กับผู้ทำ ไม่มีอะไรมาลบล้างได้ ดีอยู่กับผู้ทำ ชั่วอยู่กับผู้ทำ ใคร ๆ จะมาลบล้าง ไม่ได้ ก็มีแต่ลมปาก ๆ อยู่ที่นี่ โฆษณากันไปเท่าไรก็โฆษณาไป คนดีมีอยู่นะในเมืองไทย เรา เราอย่าเข้าใจว่ามีแต่คนโง่ ๆ เชื้อ ๆ จะคอยไปฟังเสียงลมปากมาหลอกเขา ถ่ายเดียว แล้วเขาจะมายกยอนะ

เขาไม่ได้ยกยอ เขาเอือมระอาด้วยซ้ำไป ไปที่ไหนมีแต่เรื่องโฆษณาชวนเชื่อ ๆ ของปลอม ๆ ใครจะไปเชื่อของปลอมก็เขาหาของจริงนี่นะ เขาจะไปเชื่อของปลอมได้ยังไง ไอ้เรามันตัวจอมปลอม โฆษณาออกไปก็จอมปลอม แล้วให้คนที่เขาหาความจริงมา เชื่อได้ยังไง เขาไม่เชื่อ นอกจากมันฆ่าตัวเองเท่านั้น โฆษณาไปเท่าไรยิ่งฆ่าหนักไป ๆ ดี ไม่ดีเขาเชื่อออกจากเมืองไทยก็ได้ที่นี่นะ เขาอดทนระอาใจทนรับไม่ไหวแล้วเชื่อออกเลย พระประเภทนี้คนประเภทนี้อ่าให้อยู่หนักเมืองไทย เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ มี ธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์ อันนี้ไม่ใช่ธรรม เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ทั้งชาติทั้งศาสนานี้ไม่ควรให้อยู่ในเมืองไทยเรา เขาเชื่อลงทะเลก็อาจเป็นได้นะ นี่เราก็คาดไปอย่างนั้นแหละ คือทนรำคาญไม่ไหว ไปที่ไหนมีแต่โฆษณา คนหนึ่งไปหาทำความดีแทบเป็นแทบตาย คนหนึ่งตามโจมตีตามโฆษณา ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ทำอะไรเลย มีแต่ทำความเสียหายแก่โลก

ไปที่ไหนมีแต่ทำความเสียหาย ส่วนที่เป็นสิริมงคล เช่นอย่างเวลานี้ชาติไทยของเรา กำลังช่วยชาติบ้านเมืองเต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มกำลังความสามารถ ทองคำก็ได้ถึง ๕

ตันกว่าแล้ว ดอลลาร์ก็เกือบจะได้เกือบ ๗ ล้านแล้ว ถ้าว่าเงินสดนี้ก็แผ่กระจายไปทั่วประเทศไทย สร้างโรงร่ำโรงเรียนสถานสงเคราะห์ ที่ราชการ โรงพยาบาลต่าง ๆ เต็มไปหมด จากเงินสดของพี่น้องทั้งหลายบริจาคนี้กระจายไปหมด นี่ผู้ท่านทำประโยชน์ ท่านทำแทบเป็นแทบตาย พี่น้องทั้งหลายชวนช่วยกันทำประโยชน์นี้ก็เต็มบ้านเต็มเมือง ท่านเหล่านี้ทำประโยชน์เพื่ออุ้มชาติอุ้มศาสนาของเรา ท่านเหล่านี้ท่านทำอย่างนี้

แต่เราไม่ได้ทำอะไร เงินบาทหนึ่งหรือทองคำ เราไม่ยอกว่าหนึ่งกิโลแหละ ว่าสองอัฐเข้าใจไหม ก็ไม่เห็นเข้าไปสู่ทองคำผ่านหัวใจประชาชน ผ่านสายตาประชาชน ที่เขากำลังวิ่งเต้นชวนชวยหาสมบัติเข้าสู่คลังหลวงนั้นบ้างเลยนะ ไม่มี ไม่ว่าเงินบาท ดอลลาร์ เงินสด ไม่มีอะไรที่พวกนี้จะเอาไปพอให้พี่น้องชาวไทยเรานูโหมทนาสาธุการ ด้วยว่าพวกนี้เขาก็ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเขถึงแข่งพวกเราโจมตีพวกเรว่าหาได้น้อย ให้หาได้มาก ๆ เหมือนเขา เขาหาได้มากขนาดไหนไม่สักสตางค์ เขาหาได้มากถึงขนาดที่ว่าไม่ได้สักสตางค์ ให้ได้ไปแข่งเขาบ้างซิ แข่งความดีของชาติไทยเราบ้าง นี่มันไม่มี สตางค์หนึ่งก็ไม่มี ทองคำอัฐหนึ่งมันก็ไม่มี เงินบาทก็ไม่มี แล้วมีแต่เรื่องโจมตี ๆ ผู้ทำดีซึ่งแทบเป็นแทบตายอยู่เวลานี้

เอามาเทียบซิพี่น้องทั้งหลาย ใครจะเชื่อโหมเชื่อคนประเภทนี้นะ เงินสตางค์หนึ่งเอาไปหนุนชาติไทยพอเป็นสิริมงคลให้เขาได้เห็นบ้างว่า โอ้.ทางนี้เขาก็ได้สตางค์หนึ่งนะ อย่างนี้ไม่มีเลย แล้วจะให้เขาเชื่อได้ยังไง มีแต่การโจมตี คนหนึ่งทำความดีแทบตาย คนหนึ่งตามโจมตีแทบตายแบบเดียวกัน ใครฟังมันก็ฟังออก เด็กอมมือก็ฟังได้เข้าใจไหม นี่ซิแล้วจะให้ประชาชนเขาเชื่อได้ยังไง การทำดีไม่มี แต่การทำชั่วนี้จะเอาให้ชาติให้ศาสนาเมืองไทยเราแหลกได้

แล้วในเมืองไทยคนทั้งประเทศนี้ ใครจะให้ชาติให้ศาสนาจมีโหมละ มีแต่พยายามอุ้มกันอยู่เวลานี้แทบเป็นแทบตายเท่านั้น แล้วเขาจะฟังได้ยังไง กิริยาทำทางที่เป็นไฟเผาชาติเผาศาสนาให้เห็นอยู่ทั้งวันทั้งคืน ทุกแห่งหนตำบลหมู่บ้าน โฆษณานั้นที่นี้ให้เขาเชื่อ เขาจะเชื่อได้ยังไง มันดูไม่ได้ฟังไม่ได้้นอกจากเทวทัต กองทัพเทวทัตเท่านั้น กำลังโจมตีชาติด้วยศาสนาด้วย ให้แหลกเหลวไปตาม ๆ กัน เขาจะพูดได้เพียงเท่านั้น เขาอิดหนาระอาใจ นี่ยังดินะเมืองไทยเรา นิสยวาสนาของคนไทยเราเป็นมาดั้งเดิมไม่ค่อยกระโตกกระตากละ เจียบ ๆ ดีชั่วค่อยฟังไป ๆ เจียบ อันนี้เขาก็ฟังเจียบ ๆ ทางภายในใจเขออกจะแตกแล้วแหละ

เขาเบื้อที่จะฟังคำโฆษณาหลอกลวงตมต้นเขา แล้วโจมตีคนนั้นคนนี้ให้เขาฟังทุกวัน ๆ เขาไม่ยอกฟัง ให้หยุดเสีย ว่าอย่างนี้ละ เราขอบิณฑบาตให้หยุดเสีย คำนี้ไม่เป็นมงคล เอละพูดเพียงเท่านั้นละ เป็นจุด ๆ นะ ที่นี้เราก้เริ่มทองคำของเราละ เอา

ให้จริงให้จ้งทองคำของเราก็ดี เราพูดมาตั้งแต่ชมเชยพระนะ เรื่อยมา เลยกุดตัวน ไม่
ทราบว่าจะพูดไปทางไหนบ้าง เลยกุดตัวนไป

อ่านธรรมะหลวงตา วันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต www.luangta.com